

сѣб.

Цър. вѣстникъ

вадиза всѣка седмица
приложеномъ четири
пати въ годината

Годиншната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложенето
за България 10 лева, а
за странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Единъ брой 5 стотинки

Неплатени писма не се
взиматъ. — Рукописи
на седмичното издание
не се возвращатъ

З а з н а н и е

Додѣто трае войната, „Църковенъ вѣстникъ“ ще излиза на четири страници два пѣти въ седмицата, като ще дѣржи четцитъ въ течение на събитията по войната.

Администрацията, по-рѣшение на Св. Синодъ, ще изпраща отъ всѣки брой извѣстно число екземпляри на митрополититъ и намѣстничествата да ги разпрѣдѣлятъ между мѣстнитъ градски храмове да се продаватъ въ полза на мѣстнитъ бѣднѣ.

Цѣлата сума отъ продаванитъ вѣстници ще се внася подъ надлежна разписка на мѣстния комитетъ, който се грижи за поддръжката на бѣднитъ прѣзь време на войната.

Отъ Администрацията.

Духовенството и дѣлга.

На два пѣти се писа за дѣлга на духовенството въ днитѣ на освободителната война, която води България. Посочи се, какво трѣбва да върши то въ тия свещени дни и какво се чака отъ него. Посочи се сжщо, какво вършатъ сега иерарси и свещеници въ Гърция на бойното поле. Нѣмаме нищо противъ тия припомки. Не се съмнѣваме, че тѣ се вдѣхвватъ отъ благата мисль: да не остане нашето духовенство въ днитѣ на отечествения дѣлъгъ понадиръ отъ паството си. Така схващаме и така, не се съмнѣваме, ще схване всѣки мисльта за припомкитѣ.

Ала има едно нѣщо, което не

трѣбва да се забравя: въ тежкитъ дни на войната дѣлъгътъ не е фраза, но дѣло. И всички днесъ въ България си съревнуватъ въ дѣла на дѣлъгъ. Другъ е въпросътъ, кой какъ си изпълнява или си е изпълнилъ дѣлга. Рано е още да се говори за това. Прѣжде-врѣменно е да се говори това и за свещенството, а още повече да се правятъ прибѣрзани заключения.

Истина, у нашитѣ съсъди се пише за това повече, отколко у насъ. Това трѣбва да се отгаде повече на нашата скромность, отколкото на липса на дѣла у насъ. Нашата скромность е безподобна: ние говоримъ съ измѣрени думи, дори и съ стѣснение за побѣди, които чуждиятъ печатъ нарича дивни и безподобни по свѣткавична бързина и по значение. Колкото е голѣма нашата скромность, толкова, наопаки, е по голѣма и по-безпощадна нашата самокритика. И добръ правимъ и съ едното и съ другото. Ние оставаме други да говорятъ и цѣнятъ дѣлата ни. Оставаме и самитѣ дѣла да говорятъ. Ала скруполно задържаме за себе правото на самокритика. Нашата самокритика, често прѣкалена, ни доведе въ освободителната война прѣдъ изненади, които удивяватъ свѣтътъ.

Нашитѣ иерарси и свещеници не могатъ да правятъ изключение, т. е. не могатъ да излѣзатъ срѣщо скромността. Ние не знаемъ, какво вършатъ тѣ въ въ свещенитѣ дни на освободителната война, въ днитѣ, въ които българскитѣ синове вписватъ велики дати и събития въ историята. Пастиритѣ нищо не разгласяватъ въ печата. И това правятъ, не защото имъ сж чужди поривитѣ на тѣхното паство, не защото чувствата и дѣлга на паството имъ не сж и тѣхни, не защото между самоотверженитѣ си-

нове въ бойното поле на земледѣлци, занаятчии, търговци, учители, професори, сѣдни и пр. нѣма и синове на свещеници, не и замото въ лазаретитѣ и на бойното поле нѣма и духовници, не и защото между лептитѣ на българскитѣ граждани нѣма и такива на духовенството, но защото мислятъ, че дѣлъгътъналагаскромность и че, което вършатъ, то блѣднѣе прѣдъ великитѣ подвизи и прѣдъ безподобното самоотвержение на българския войникъ.

Не е врѣме нито да се говори съ имена, нито да се нарежда кой нерархъ, какво е прѣдприелъ и какво върши въ епархията си, нито да се посочва, кои свещеници, въ кой лазаретъ или съ коя частъ на армията вървятъ. Въ комисиятъ въ градища и въ села у Царството за събиране помощи за бѣднитѣ участвуватъ свещеници. Свидѣтелства на това сж разпоредбитѣ на нерарситѣне само за събиране помощи, но и за дѣлга на свещеницитѣ да подирятъ съ живо слово милосърдието на заможнитѣ християни, да се притекатъ и подкрѣпятъ съ утѣха и молитва хилядитѣ християни, които се съкрушаватъ отъ неизвѣстната участъ на свойтѣ близки, които сж на бойното поле, както и да споменуватъ въ божествената служба въ опрѣдѣлни дни безплатно имената на войницитѣ енориашикоито сж на бойното поле. Такива сж разпоредбитѣ въ всички епархии, такива сж и въ столицата. Но въ столицата имало пишесе, свещеници, които се користили отъ злочестнитѣ и религиознитѣ чувства на енориаршиитѣ си въ тежкитѣ дни. Печално. Ако дори се допусне, че има такива, не може да се види за тѣхъ цѣлото свещетство. Това би било така неоправдано, както ако вземемъ да винимъ цѣлото учителство,

цѣлото чиновничество за грѣшки-тѣ на тоя или оня учителъ или чиновникъ.

Т.

Иеромонахъ Михаилъ.

Най-възвишениятъ дѣлгъ.

Нѣма по-голѣма любовъ отъ тази да положишъ душата си за своитѣ ближни (Иоан. 15: 13).

II.

Нѣщо прѣди 20 дена всички ние бѣхме свидѣтели и участници на тѣзи шумни овации, на тази безпрѣдѣлна радостъ, на туй неизказано въдушевление, съ които изпатихме войските — нашитѣ бащи, синове, братя, сродници — на границата. И всички тѣ чувствуватъ този всенароденъ подемъ на духа, тази безгранична вѣра въ тѣхната храбростъ и сила, която, като една камена стѣна, ги крѣпи и стихийно влече въ територията на неприятела само къмъ побѣди. И тѣ ще увѣнчаятъ челата си съ лаврови вѣнци, ще спечелатъ на всѣки признателността на отечеството, сърдцата на всички. Тѣ, герои безстрашни и непобѣдими сж, най-голѣмата гордостъ и слава за цѣлия нродъ, за всички бждещи поколѣния и родове.

Но тѣхното веллко дѣло е свързано съ жертви и, може би, тежки, грамадни жертви. Мнозина отъ тѣхъ слагатъ прѣдъ отечествения олтаре на бойнитѣ полета своитѣ кости. Тѣ намиратъ най-славната смъртъ отъ всички видове смъртъ, каквито познаваме. Тѣхниятъ подвигъ е святъ. Той е подвигъ мжченически, подвигъ на най-висша любовъ и самопожертвование, подвигъ на изпълненъ човѣшки и божественъ дѣлгъ. Тѣ умиратъ, но извършаватъ най-велико и свято дѣло, тѣ побѣждаватъ и прогонватъ е инъ тиранинъ, освобождаватъ и въздигатъ единъ робъ, братъ по кръвъ, братъ по вѣра. Тѣ умиратъ, но запечатватъ имената си съ златни букви въ паметъта народна, въ историята на освобождението на роба.

Християнската душа познава най-вече туй, що се зове дѣлгъ къмъ ближния. Тя умѣе съ беззавѣтна любовъ да се отдаде на служение на другитѣ. Тя е готова да жертвува туй, което е най-мило и скъпо за човѣка — живота. Какъ високо се издига прѣдъ всички този, който самъ умира, за да даде на другитѣ въз-

можностъ да живѣятъ! Има ли нѣщо по-свето, по-велико, по-божествено отъ подвига на самопожертвованиято? Да се умре за правдата, за свободата, за мира, за братството — нима това не е дѣлгъ, по-възвишенъ отъ който до сега никой не познава? И какъ високо, сияйно, свѣтло се издигатъ прѣдъ насъ душитѣ, сърдцата, които съ самоотвержена любовъ и прѣданность на отечествения дѣлгъ сж повикани съ рискъ на живота си да осществятъ най-съкровения и възвишенъ народенъ идеалъ!

Геройски и мжченически умиратъ едни, съ свѣтли и мжжествени лица ги замѣстватъ други. Но и еднитѣ и другитѣ заставятъ неприятеля да потреперва, да отстъпва и съ панически страхъ да бѣга и позорно да се прѣдава въ робство и плѣнъ. Довчерашнитѣ господари, прѣзрителни и надмени, ставатъ плѣнници и роби; турски паши и офицери смирено се прѣкланятъ прѣдъ тѣхъ, които тѣ довчера считаха безправна рая и арогонтно тѣпчеха и се надсмиваха надъ тѣхнитѣ човѣшки и законни права.

Но дѣлото на военното поле още не е завършено. Още трудности голѣми прѣдстоятъ, още не малко жертви ще се дадатъ. Врагътъ окончателно не е още съкрушенъ. Нищо обаче не може да разколебае вѣрата ни, надеждата ни, че и края на дѣлото ще се завърши тѣй блѣстяще и побѣдоносно, както и началото. И тази наша увѣреностъ се корени дълбоко не въ физическата сила и въоружение на войскитѣ, колкото въ неизмѣнната, дълбока вѣра въ покровителството на тази небесна и невидима ржка на Божието Провидѣние, която рѣшително направлява сждбинитѣ народни въ най-важнитѣ и критически моменти. Тази вѣра има за своя основа святата, справедлива и възвишена цѣль, въ името на която е подета рѣшителната борба. Правдата търси удовлетворение, и въ страната на вѣковното робство ще засияе най-послѣ тържествено слънцето на свободата. Настъпило е врѣме подтисникътъ и тиранинътъ да получи възмездие за своитѣ дѣла. Позорното робство ще се разруши отъ свещения съюз на християнскитѣ православни балкански държави тѣй, както и се създаде отъ раздоритѣ и крамолитѣ на сжшитѣ тѣзи държави. Христовиятъ кръстъ окончателно ще побѣди турския полумѣсець.

Истинната вѣра, православието, въ името на което се разкриватъ неразривнитѣ връзки между съюзенитѣ държави, ще побѣди лъжата и заблудетието на исляма: Християнството, религията на свободата, брат-

ството и прогреса ще възтържествуватъ окончателно надъ религията на варварството, тиранията и вѣковния застой.

Въ тѣзи свещени моменти на вѣра и упование вѣрващата християнска душа съ смирено и благочестиво възторжено чувство възнася горещи молитви, благодари, сладослови, моли, прѣкляня се прѣдъ Небесния Царъ за благодатна висша подкрѣпа на светотс дѣло. И дѣлгъ на всички се налага днесъ въ прѣживванитѣ критически врѣмена да удвоимъ и утроимъ нашитѣ молитви къмъ всемогщия владѣтель на царствата и народитѣ да дарува бърза и славна окончателта побѣда надъ врага вѣковенъ. Съ смирено упование о дълбока вѣра на Божията милостъ и непрѣстатна молтва нека очакваме рѣшителния и послѣденъ моментъ за възтържествуване на християнския миръ, своаоде и братство въ многострадалната и мжченическа страна на вѣковния робъ — християнинъ.

Една разпоредба.

Св. Варненската и Прѣславска митрополия е отправила слѣдната разпоредба до благоговѣйнитѣ енорийски свещеници съ окръжно отъ 5-и октомврий № 5710:

Военнитѣ дѣйствия на България срѣщу вѣковния народенъ врагъ сж почнати. Днесъ въ Варненскитѣ градски църкви се отслужи молебень, каквто вѣрваме да се е отслужилъ на всѣкадъ — въ градове и села въ епархията, за да благослови Богъ оржието на бѣлг. христ. войнство и съкруши невѣрния неприятелъ. Нашата Църква отправи и ще продължава да отправя къмъ Небесния Царъ, Всеподателя, Всемогщаго и Бсеблагаго Бога, горещи молитви, за да подкрѣпи и изкара до благополученъ край дѣлото на българскитѣ и другитѣ съюзни християнски православни войски. За туй, защото това дѣло е свято и възвишено, създадено отъ духъ на братолюбие и самопожертвование, наложено отъ чувство на дългъ и справедливостъ. Българскитѣ народъ въ настоящия моментъ подава ржка на братска помощъ на немилостиво и систематически изтезавания и изтрѣбванъ християнинъ — робъ въ Турция. Съ силата на оржието България и другитѣ православни държави сж повикани да придобиятъ туй, което по миролюбивъ начинъ въ течение на толкова дълго врѣме, при толкова старания и жер-

тви турчинътъ доброволно не даде и Европа отказваше да наложи.

Съ силата на оржжието нашитѣ братия — енергичнитѣ и достойни синове на отечеството ни — започнаха своята свята борба. Но тази сила сама по-себе си е недостатъчна. Има по-можща сила, която единствено може да увѣнчае съ успѣхъ борбата на българскитѣ синове на бойното поле. Това е Божията сила, Божия Промисълъ, Божието благословение върху започнатото дѣло. И на всички насъ, които сме останали тукъ, застанали прѣдъ Божия олтарь, прѣдстои важенъ свещенъ дългъ. Съ горещи молитви ние трѣба да се отправяме къмъ Господа, за да подкрѣпи въ този моментъ дѣлото народно, да запази нашитѣ войски, да увѣнчае съ успѣхъ и побѣда тѣхното оржие, да съкруши азиятеца и избави отъ робство и страдания нашитѣ по вѣра и кръвъ братия. Всички трѣба да молимъ Небесния Царь и Владика, щото въ този моментъ да не се окаже Той намъ Сдия за нашитѣ къмъ Него прѣгрѣшения, но да окрили народа и войската съ Своята милостъ и насочи всичко къмъ добро и благополучие. И трѣба да бждемъ увѣрени, че тихата и сърдечна молитва на тѣзи хиляди майки и дѣца, които ще потърсатъ помощъ и закрила въ своитѣ невинни сърдца и прѣданна вѣра прѣдъ Прѣстола на Всевишния е въ състояние въ най-важнитѣ и критически моменти да направи нѣщо много повече, отколкото физическата сила и човѣшка храбростъ и въоръжение.

Този възвишенъ дългъ на молитва се налага еднакво на пастиритѣ църковни, както и на благочестивитѣ християни и християнки. Това е най-важниятъ дългъ, който всѣка християнска българска душа трѣба да укаже къмъ тѣзи стотинки хиляди наши братия, животътъ на които тѣ много е застрашенъ на бойното поле отъ неприятелскитѣ куршуми. Това е дългъ на любовъ и състрадание. „Молете се единъ за други“ — ни заповѣдва Ап. Иаковъ (15:16) „и всичко, що и да поискате въ молитва съ вѣра, ще получите“ — казва нашиятъ Господъ (Мат. 21:31). Хиляди и хиляди християнски сърдца, съкрушавани отъ мъчителна мисль за неизвѣстната участъ на своитѣ близки, търсятъ утѣха и подкрѣпа въ молитвата. Божиятъ храмъ се пълни отъ майки и бащи, жени и дѣца, които съ умиление и смиренно съкрушение на сърдцето се молятъ за своитѣ близки и роднини, изпратени на бойното поле. Всички се напръварватъ да запишатъ имената на тѣ-

зи свои обични, за да се поменатъ или въ Божествена служба, или при отчитането на параклисъ съ дълбока вѣра, че Богъ ще закрили тѣхнитѣ хора отъ всѣкаква напасть. И Божиятъ служитель, българскитѣ православенъ свещеникъ има за дългъ не само да поддържа тази вѣра на християнитѣ си, но още повече да съгрѣва молитвенитѣ имъ чувства и упования, като присъединява къмъ тѣхъ отъ името на Църквата ни и своитѣ горещи молитви и умоления къмъ Всемилоствиваго Бога.

Като не се съмняваме, че подвѣдомственитѣ ни енорийски свещеници ще изпълнятъ този свой свещенъ дългъ, считаме за благопотрѣбно да имъ прѣпоръчаме да произнасятъ въ врѣме на Божествената служба слѣдъ прошения за войството на сугубата ектения и слѣдующитѣ двѣ прошения:

О еже неослабну, непробориму, побѣдителну же силу: крѣпость и мужество съ храбростію Христоименитому войнству нашему на съкрушеніе враговъ и супостатъ нашихъ, и всѣхъ хитрообразныхъ ихъ навѣтовъ подати, Господи помилися.

О еже услышати отъ церкви святѣя своя воплъ и въздыхание единовѣрныхъ нацихъ, и отъ враговъ и супостатъ поработеныхъ рабовъ своихъ, въ печали и скорби своей, къ Нему вопіющихъ, и извести отъ тли животъ ихъ, Господу помился.

Занимаваше ни още мисльта, какво трѣба да се направи отъ свещеника нѣщо повече за утѣха и подкрѣпа на християнитѣ. Най-голъма утѣха за послѣднитѣ е да запишатъ и чуятъ да се споменатъ отъ священослужителя имената на близкитѣ имъ въ църква. Мисльйки, обаче, че непрѣмено трѣба да заплащатъ нѣщо на свещеника, което поради стѣснено положение, особно въ сегашния моментъ, тѣ не могнатъ да сторятъ или пкъ по други нѣкои причини, мнозина се въздържатъ да записватъ имена, каквито специално е отредено да се поменуватъ при извършване на параклисъ за здравие и благополучие. На други пкъ е неизвѣстно, кога свещеникътъ от служба параклисъ или не имъ се е далъ вѣнкашенъ поводъ, за да пожелаатъ да присѣдствуватъ на тази молебствена служба, на която да се помолятъ и поменатъ своитѣ хора.

Поради това идемъ съ настоящето да припомнимъ всички благоговѣйни свещеници въ епархията, освѣнъ въ случаетъ, когато по собственъ починъ или по желание на нѣкои отъ

християнитѣ четатъ въ църква параклисъ, да наредятъ, щото всѣка срѣда слѣдъ вечернята служба докато трае войната да отслужватъ параклисъ, като поменватъ даромъ имената на всички, които християнитѣ ще запишатъ. За туй да се обяви на християнитѣ прѣдварително въ църква.

На Всеблагоевѣйнитѣ Архиперейски намѣстници прѣдлагаме да изпратятъ по единъ екземпляръ отъ настоящето ни на подвѣдомственитѣ имъ свещеници.

Като вѣрваме, че всички благоговѣйни свещеници достойно ще изпълнятъ туй, къмъ което въ тѣзи тежки и изпитателни за народа ни дни пастирството ги зове, и че съ пълна готовность ще се съобразятъ съ настоящети ни нареждане, оставаме на всички во Христѣ молитвостователъ.

† Варненский и Прѣславский Синодъ.

Отзиви на чуждитѣ вѣстници по послѣднитѣ български побѣди.

Българската армия е имала три дни сражение при Луле-Бургасъ и Сарай. Сражавала се срѣщо повече отъ 150000 турска армия. Българското оржие възтържествувало и се покрило съ безсмъртна слава. Турската армия, най-голъмата, на което турския генераленъ щабъ ималъ всичката си надежда, била разбита и съкрушена. Слава на българското оржие. Ето отзивитѣ на нѣкои европейски вѣстници за тази велика побѣда на българската армия.

Парижъ, 19 окт. „Танъ“ пише: За армията на Царь Фердинандъ се имаше до сега най-добро мнѣние; днесъ обаче, съ многото свои рѣдки качества, тя зае най-първото мѣсто въ реда на европейскитѣ армии. Прѣвземането на Пуле-Бургасъ оставя на турцитѣ възможностьта да сгруппиратъ силитѣ си назадъ, но не да прѣдприематъ каквото и да е нападателно дѣйствие. Вѣстникътъ прибавя: „Като констатираме това, драго ни е да припомнимъ връзкитѣ на доктрина и практика, що свързватъ българската армия съ френската“.

„Дейли Телеграфъ“, англ. вѣстникъ, пише: „Българскитѣ генерали написаха нова страница на военна история и съ успѣхъ завършиха едно отъ най-смѣлитѣ и най-блѣскавитѣ приключения, непрѣдприемани никога. Важностьта на този новъ фактъ въ историята ще бжде тутакси реализирана въ дипломатическитѣ кръгове“.

* * *

Англиския официозъ *Уестмин-стеръ Газетъ* пише:

„Ние се надѣваме, че силитѣ които сж допуснали войната на Балканитѣ, ще се почувствуватъ задължени въ границитѣ на възможното, да държатъ смѣтка за резултатитѣ, които ще даде войната. Не е възможно, напр., ако съюзницитѣ побѣдятъ, *турската власт да бѣде запазена върху Македония и да се въведе тамъ редъ противъ желанието на съюзницитѣ*“.

„Евенингъ Стандартъ“, на агл. въстикъ пише;

„Статуквото е умрѣло и погребано. Австроунгария, на която почти по половината отъ населението е отъ славяни, ще дѣйствува разумно като приемс неизбѣжното и стане приятелка, вмѣсто неприятелка, на новата конфедерация на южнитѣ славяни, която ще се простира отъ Срѣдиземно море до Егейското“.

Берлинскитѣ „Постъ“ пише:

„Никой вече не вѣрва, че ще се поддържа статуквото. Въпросътъ е да се знае, какъ ще бѣдатъ западни интереситѣ на Австрия, като ѣ дадатъ исканото териториялно обезщетение, което ще опрѣдѣлятъ балканскитѣ държави. Тукъ е центъра на цѣлата криза“.

Дневникъ.

Благодарственъ молебенъ. Отъ нѣколко дена бѣ боленъ Н. Императорско Височество Великия Князь Алексі Николаевичъ, руския прѣстолонаслѣдникъ. Благодарение на грижитѣ, които се взели, и на молебнитѣ, които въ цѣла Русия се правили, Великиятъ Князь е вече здравъ. Това зарадва, заедно съ цѣлото славянство, и България. Въ знакъ на радостъ и благодарностъ вчера, на 19-и тогочисленъ въ столицната катедрална църква благодарственъ молебенъ. На молебена, които се отслужи отъ Н. Високопрѣосвещенство св. Софійския митрополитъ г. Партений въ съслужение на многобройно духовенство, присѣдствуваха всички г. г. министри на чело съ министър-прѣседателя г. Ив. Гешовъ, пълномощнитѣ министри руски, гърцки и сѣрбски съ персонала си, членоветѣ отъ руската мисия на Червения Кръсть, столицниятъ кметъ, множество видни граждани. Храмътъ бѣ пълненъ съ народъ.

Свещенишкото братство „Прѣподобни Йоанъ Рилски“ въ София. Съ радостъ отбѣлзваме едно патри-

отично рѣшение, което взело свещенишкото братство „Прѣподобни Йоанъ Рилски“. Събрано на заседание на 17-и тогочисленъ прѣдсѣдателството на Н. Прѣосвещенство св. Левкийския епископъ г. Варлаамъ, настоятелството, въ съставъ на Благоговѣйнитѣ свещенци Николай Крапчански и Борисъ Павловъ, рѣшило да отстѣпи на Червения Кръсть своето подворие съ тридесетъ кровати, снабдени съ всички принадлежности — завивки, постилки и пр., както и да внесе въ касата на Червения кръсть 500 лева отъ братственния капиталъ. Въ сжщото заседание се рѣшило да се отпуснатъ 500 лева въ помощъ на бѣднитѣ сѣмейства, които иматъ съпругъ, братъ или синъ на бойното поле. Това пожертвуване е примѣрно. То прави честь на благоговѣйнитѣ братчици и на българското духовенство.

Молебенъ. Тази сутринъ часа на 9 и половина прѣдъ пладне, се отслужи въ столицната съборна църква тържественъ благодарственъ молебенъ за славнитѣ побѣди, които българската войска нанесла на турската главна армия при Сарай и Луле-Бургасъ. Храмътъ и площада около него бѣ пълненъ. Многохиляденъ народъ благодари на Господа Бога за неговата благодать къмъ България и за побѣдитѣ, нанесени отъ българската храбра войска.

БОЙНОТО ПОЛЕ.

Българската армия върви отъ спавни къмъ по-славни побѣди. При Луле-Бургасъ и Сарай тя дала рѣшително сражение на турската армия, която възлизала на повече отъ 150000 души. Въ сражението участвували отъ двѣтѣ страни позече отъ 300 хиляди войници. Това сражение, по броя на участвуващитѣ войски, е едно отъ най-големитѣ, каквито знае историята. Българската армия поразила и съкрушила неприятеля, вземала му укрѣпенитѣ позиции, много топове, знамена, муниции, влакове и други трофеи, като го прогончила оттаткъ Чорлу. Ето официалнитѣ бюлетени за тази побѣда, която е рѣшаеща за сѣдбата на Турция въ Европа:

Стара-Загора, 18 октомври. Слѣдъ едно генерално сражение съ главнитѣ сили на турската армия отъ 150,000 души на линията Бунар-Хисаръ и Луле-Бургасъ, въ продължение на три дена, българската армия разби противника и го накара да

отстѣпи укрѣпенитѣ си позиции подъ натиска на българскитѣ войски. Българскитѣ войски прѣслѣдватъ енергично противника, който отстѣпва въ безпорядкъ и паника къмъ Сарай и Чорлу. Въ български рѣцѣ останаха много орджия, знамена, муниции, воени трофеи и много плѣнници. Българскитѣ загуби сж сравнително незначителни. Селата Айвали прѣдъ Луле-Бургасъ и Маращъ, западно отъ Одринъ, сж опожарени и всичкото християнско население изклано отъ турцитѣ. Всичкитѣ села въ Мелнишко сж подпалени отъ турцитѣ.

Стара-Загора, 19-й октомври. Градъ *Димотика* е завладанъ отъ нашитѣ войски. Съ това съобщенията между Одринъ и Цариградъ сж прѣкъснати.

* * *

Царьтъ и командуващия армията при Луле-Бургасъ. Н. Величество Царьтъ е благодарилъ телеграфически на българската армия за побѣдитѣ, които нанесла между Бунар-Хисаръ и Луле-Бургасъ на главнитѣ турски сили. Ето телеграмата, която изпратилъ на главнокомандующия:

Поздравявамъ Васъ и всички чиновове отъ повѣрената ви армия за спечелената славна побѣда надъ неприятеля. Моята, отъ душа и сърдце, благодарностъ на всички чиновове за беззавѣтното имъ юначество и самопожертвователностъ. Нека Всевишниятъ закриля всички ви и дарува нови и по-славни побѣди. Моитѣ мисли сж нераздѣлно съ васъ, мои храбри борци“.

Фердинандъ.

* * *

Прѣстолонаслѣдникътъ и I рота отъ 6 п. Търновски полкъ. Н. Ц. Височество Прѣстолонаслѣдникътъ Князь Борисъ Търновски е изпратилъ слѣдната депеша до командиря на I рота отъ 6 п. Търновски полкъ.

„Поздравявамъ героитѣ отъ моята рота за тѣхната храбростъ и самопожертвуване. Геройскиятъ имъ подвигъ ще остане примѣръ за подражание и ще бѣде напечатанъ съ златни букви въ нашата военна история. Напрѣдъ и винаги напрѣдъ!“

Борисъ, князь Търновски.

* * *

Виена 20 окт. Телеграфиратъ отъ Цариградъ, че всички турски офицери, които се считатъ като виновници за бѣгството при Лозенградъ, сж *застрѣляни. Тѣхното число възлиза на 50 души.*

Печатница „День“ — София.